

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobkyně: **R. E. K.**, narozená dne „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MV-19207-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MV-19207-4/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 12. 2021, č. j. OAM-17583-10/TP-2021, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla splněna podmínka stanovená v § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy nebyly u ní shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohlo být povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců vydáno.

2. Žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely při svém rozhodnutí ze zjištění, že žalobkyně požádala dne 21. 11. 2016 o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 16. 8. 2021 tak, že jí mezinárodní ochrana udělena nebyla. Ve lhůtě 15 dnů se žalobkyně dostavila na pobytové pracoviště, kde jí byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 14. 9. 2021. Dne 8. 9. 2021 žalobkyně podala předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců a současně požádala i o vízum za účelem strpění pobytu na území, které jí bylo uděleno s platností od 7. 10. 2021 do 5. 12. 2021. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně sice splňuje podmínku délky pobytu na území České republiky stanovenou v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož na území pobývala nepřetržitě déle než 4 roky, přičemž na území pobývá na základě přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, které probíhalo déle než poslední dva roky, avšak délka pobytu na území není jediným kritériem, které je třeba splnit, aby mohlo být vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců vymezuje, kterým osobám lze povolení k trvalému pobytu vydat. Cizinci, kteří tyto podmínky nesplňují, musí mít pro vydání povolení k trvalému pobytu důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobkyně nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, což ostatně ani nečinila sporným, předmětem posouzení její žádosti tedy byla skutečnost, zda u ní existují důvody hodné zvláštního zřetele. Dle názoru správních orgánů obou stupňů však žalobkyně neprokázala žádné závažné rodinné či soukromé důvody, které nezbytně vyžadují, aby jí bylo vydáno povolení k trvalému pobytu jakožto nejvyšší pobytové oprávnění cizince na území České republiky. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky má rodinu, manžela S. J. K. Z., a tři syny S. J. M. narozeného „X“, S. J. Z. narozeného „X“ a S. J. H. narozeného „X“, kteří jsou všichni státní občané Sýrie s povoleným trvalým pobytem na území České republiky. Podle žalovaného však žalobkyně neprokázala tvrzení, že její manžel na území České republiky pracuje jako lékař, a že by tudíž nebyl schopen se o jejich syny postarat sám. Přitom jejich starším synům je již 21 a 26 let a nejmladšímu je 14 let, nejsou tudíž vzhledem k jejich věku a zdravotnímu stavu závislí na osobní péči matky. Pouhá skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky rodinu není důvodem hodným zvláštního zřetele. Žalobkyně může za účelem sloučení rodiny požádat o jiný, nižší typ pobytového oprávnění, které je k tomu přímo určené, a to např. dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Důvodem hodným zvláštního zřetele přitom dle názoru žalovaného není ani skutečnost, že žalobkyně bude muset v souvislosti s podáním této žádosti o nižší pobytové oprávnění

pobývat po určitou dobu v zemi původu (Libanonu) a vynaložit zde určité náklady. Zákon o pobytu cizinců nadto umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil.

3. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný posuzoval s ohledem na to, že žalobkyně požádala o nevyšší typ pobytového oprávnění a v takovém případě zákon o pobytu cizinců explicitně nevyžaduje posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a tudíž se na hodnocení dopadů tohoto rozhodnutí nekladou tak vysoké nároky jako u rozhodování o zrušení povolení k pobytu nebo u správního vyhoštění. Žalovaný v tomto směru uvedl, že proporcionalita napadeného rozhodnutí je zachována s ohledem na zhodnocení existence důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobkyni rozhodnutím není zrušeno v minulosti vydané pobytové oprávnění a možnost dalšího pobytu na území jí není odepřena.
4. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že u ní nejsou dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mělo být vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Těmito důvody je skutečnost, že na území České republiky žije dlouhou dobu, je plně integrována do společnosti, má zde celou svou rodinu, manžela a tři syny, z nichž jeden je nezletilý, kteří všichni již mají na území povolen trvalý pobyt. Pouze její žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta. Svou pobytovou situaci na území České republiky nemůže řešit jiným způsobem, než podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Pokud by její žádosti nebylo vyhověno a byla by nucena požádat o udělení jiného nižšího pobytového oprávnění, a to dlouhodobého víza za účelem společného soužití rodiny, musela by území České republiky opustit a vycestovat do země původu, neboť žádost o toto pobytové oprávnění by musela podat na zastupitelském úřadu České republiky v Bejrútu. K vyřízení této žádosti je zákonem stanovena lhůta 270 dnů s tím, že ještě předtím je nutno zajistit si termín k osobnímu podání žádosti. Od své rodiny by tudíž byla odloučena přibližně 6 – 12 měsíců. Přitom vzhledem k délce jejího pobytu na území České republiky splňuje i předpoklady pro vydání povolení k trvalému pobytu na území podle § 68 zákona o pobytu cizinců, avšak i tuto žádost by musela podat na zastupitelském úřadu v zemi původu. Své vazby na zemi původu přerušila. Naopak má silné rodinné vazby na Českou republiku. Její manžel pracuje jako lékař, tudíž je pracovníčně velmi vytížen a není schopen dětem poskytnout veškerou péči. Mladší synové studují. Nuceným vycestováním do země původu za účelem podání žádosti o vydání jiného pobytového oprávnění by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života a do zájmů jejího nezletilého syna v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte. S touto cestou by rovněž musela vynaložit náklady. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života a její rodinné vazby bagatelizuje, ačkoli podle judikatury Nejvyššího správního soudu mají správní orgány povinnost se těmito dopady zabývat i v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Pobyt je poté třeba povolit i v případě, že žadatel podmínky pro vyhovění žádosti nesplňuje, avšak zamítnutím žádosti by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život.
5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K podané žalobě se vyjádřil tak, že u žalobkyně

nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, tedy natolik závažné okolnosti, pro které by bylo možné jí vydat nevyšší pobytové oprávnění. Žalobkyně si může podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Skutečnost, že by žalobkyně v souvislosti s podáním této žádosti musela vycestovat z území České republiky, byla by odloučena od rodiny a musela by vynaložit náklady, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele. Děti nejsou ve věku, kdy by byly závislé na její osobní péči. Odloučení od rodiny by bylo pouze dočasné.

6. K projednání věci nařídil krajský soud jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), k němuž se řádně předvolaný žalovaný omluvil a souhlasil s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobkyně setrvala na svých stanoviscích uvedených v žalobě. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., z níž vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně proto je tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
8. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobkyně podala dne 8. 9. 2021 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. V žádosti uvedla, že na území České republiky vstoupila 29. 8. 2016, přičemž jako místo jejího posledního bydliště v cizině uvedla Bejrút v Libanonu, a že v České republice žije její manžel S. J. K. Z., a tři synové S. J. M. narozený „X“, S. J. Z. narozený „X“ a S. J. H. narozený „X“. K žádosti doložila potvrzení Ministerstva vnitra ČR o průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že řízení bylo zahájeno dne 21. 11. 2016 a skončeno 16. 8. 2021 právní mocí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým byla zamítnuta její kasační stížnost. Žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena. Dále předložila libanonský osobní list dle civilního matričního registru, kopii pasu, smlouvu o nájmu bytu v „X“, kterou dne 23. 12. 2020 uzavřel její manžel s tím, že v bytě s ním bude bydlet i žalobkyně a jejich nejmladší syn.
9. Za účelem posouzení žádosti žalobkyně si žalovaný opatřil také další podklady. Z výpisu z Cizineckého informačního systému a evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky vyplývá, že žalobkyni nebylo uděleno povolení k pobytu, nýbrž pouze vízum za účelem strpění pobytu. V evidenci je uveden i její manžel a tři synové a je zde zaznamenán i průběh azylového řízení, které skončilo neudělením mezinárodní ochrany.

10. Poté, co se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřila se k nim tak, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců podala z důvodů hodných zvláštního zřetele, jelikož na území České republiky pobývá dlouhou dobu, plně se integrovala do společnosti a přerušila všechny vazby na zemi původu. Na území České republiky žije celá její rodina a všichni mají povolen trvalý pobyt. Manžel pracuje jako lékař, mladší synové studují. Pokud by byla nucena požádat o jiné pobytové oprávnění, musela by vycestovat do země původu, čímž by bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného a soukromého života a do zájmů jejího nezletilého syna. Žádné další důkazy však žalobkyně nepředložila ani neoznačila. O její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 3. 12. 2021, č. j. OAM-17583-10/TP-2021, kterým žádost zamítl, neboť skutečnosti, které uváděla, neshledal za důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala včasné odvolání, v němž uvedla totožné argumenty a žádné důkazy k jejich prokázání neoznačila.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný a správní orgán prvního stupně dospěly shodně k závěru, že u žalobkyně nebyly splněny všechny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, konkrétně u ní nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů se zabývaly všemi žalobkyní uvedenými skutečnostmi, v nichž spatřovala důvody hodné zvláštního zřetele, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložily tento neurčitý právní pojem, a zdůvodnily, že uvedené skutečnosti za důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohlo být vydáno nejvyšší pobytové oprávnění, nepovažují. Vypořádaly se i s přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života s přihlédnutím k povaze tohoto rozhodnutí a shledaly, že v daném případě nebude dopad rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány se zabývaly jak žalobkyní uvedenými rodinnými vazbami na území České republiky a délkou jejího pobytu, tak i tím, že v důsledku zamítnutí její žádosti bude nucena dočasně opustit území České republiky a svou rodinu, jelikož žádost o vydání nižšího pobytového oprávnění odpovídající účelu jejího pobytu, tj. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, je třeba podat na zastupitelském úřadě v zemi původu. Z rozhodnutí obou správních orgánů je přitom patrné, z jakých podkladů vycházely a jakými úvahami se řídily, přičemž poukázaly na to, že žalobkyně sama žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nedoložila ani neoznačila. Z uvedených důvodů považuje soud žalobkyní vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.
12. Hlavní podstata námitek žalobkyně však spočívala v tom, že žalovaný nesprávně posoudil, že u ní nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo možné jí vydat povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců bez splnění podmínek podle § 67 odst. 2 nebo 3 zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území. Podle odst. 5 téhož ustanovení žádost o

povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu.

14. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
15. Podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
16. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
17. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
18. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu bylo nesplnění všech podmínek § 67 zákona o pobytu cizinců. Mezi účastníky bylo nesporné, že byla naplněna podmínka délky nepřetržitého pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně brojila proti tomu, že splňuje i podmínku uvedenou v § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Důvody hodné zvláštního zřetele spatřovala v tom, že na území České republiky žije dlouhou dobu, tudíž je integrovaná do společnosti, a má zde manžela a tři syny, z nichž jeden je nezletilý, kteří všichni mají povolen trvalý pobyt.

Pokud by požádala o nižší typ pobytového oprávnění, musela by vycestovat do země původu a byla by odloučena od rodiny.

19. Pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ je neurčitý právní pojem, jehož užitím dává zákonodárce orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 701/2005). Neurčitý právní pojem je přitom třeba vykládat ve vztahu k právní normě, jejíž aplikace přichází v konkrétním případě v úvahu. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí správně posuzoval naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele ve vztahu k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu jakožto nejvyššího možného pobytového oprávnění cizince na území České republiky. S žalovaným je pak třeba souhlasit v tom, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, které v konkrétním případě vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu, a nepostačí udělení nižšího typu pobytového oprávnění. Musí se tedy jednat o zcela mimořádné okolnosti, které svou naléhavostí odůvodňují udělení nejvyššího typu pobytového oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49).
20. Jelikož řízení podle § 67 zákona o pobytu cizinců je řízením zahájeným na žádost [§ 44 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění (dále jen „s. ř.“)], bylo na žalobkyni (žadatelce), aby přesvědčivým způsobem tvrdila, že má na území České republiky natolik silné rodinné a sociální vazby, které odůvodňují výjimečnost její situace, a k prokázání těchto tvrzení aby označila či předložila důkazy. Ačkoli jsou správní orgány podle § 3 s. ř. povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s. ř., nezbavuje to žadatele břemene tvrzení a důkazního břemene ve smyslu § 52 s. ř., tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, mají-li z nich správní orgány vycházet (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38, a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30).
21. Žalobkyně však po celou dobu správního řízení (ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a v odvolání) i v nyní projednávané žalobě uplatňovala zcela totožnou argumentaci, která však, jak správně uvádí žalovaný, zůstala pouze v obecné rovině. Žalobkyně sice prokázala, že na území České republiky má rodinné vazby (manžela a tři syny, z nichž jeden je nezletilý), tato skutečnost však důvody hodné zvláštního zřetele nenaplnuje. Dva její starší synové jsou již zletilí a ani s ní a jejím manželem nežijí ve společné domácnosti. Nejmladšímu synovi je již 14 let, s žalovaným lze tudíž souhlasit, že není ve věku, kdy by byl závislý na její osobní každodenní péči. Žalobkyně netvrdila žádné zvláštní okolnosti (např. nepříznivý zdravotní stav syna), z nichž by bylo možné tuto případnou závislost dovodit. Z obsahu spisu vyplývá, že nejmladší syn žije s ní i s otcem (manželem žalobkyně), který má na území České republiky povolen trvalý pobyt

a dle sdělení žalobkyně pracuje jako zubař. Oproti žalobkyni, která nevykonává žádnou výdělečnou činnost, je to tedy právě hlavně její manžel, kdo je schopen se o nejmladšího syna postarat i z hlediska jeho materiálního zajištění. Soud ani správní orgány nikterak nebagatelizují citové vazby žalobkyně na jejího manžela a děti, takové vazby však lze objektivně předpokládat u každé matky a manželky, a tudíž skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky rodinu nelze bez dalšího považovat za zcela mimořádnou okolnost odůvodňující udělení povolení k trvalému pobytu. Nic bližšího ke svým rodinným vazbám žalobkyně ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v žalobě neuvedla.

22. Pokud jde o další sociální vazby na území České republiky, žalobkyně opět pouze v obecné rovině tvrdila, že je plně integrovaná do společnosti. Toto své tvrzení však vyvozovala toliko z délky jejího pobytu na území České republiky. Ve shodě s žalovaným je třeba zmínit, že délka pobytu na území je hodnocena v rámci podmínky nepřetržitého pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon tedy předpokládá, že po určité době (4 letech) pobytu na území České republiky, je již cizinec do jisté míry začleněn do společnosti, tuto podmínku délky pobytu však musí v zásadě splnit každý cizinec žádající o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců (pakliže u něj není dána výjimka uvedená v § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně by tedy s ohledem na to, že žádá o povolení k trvalému pobytu na základě důvodů hodných zvláštního zřetele, měla tvrdit a prokazovat intenzivnější vazby na území České republiky (např. zaměstnání či zájmová činnost), než jaké se standardně u cizinců žádajících o toto pobytové oprávnění předpokládají.
23. Žalobkyně opírala svou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu především o rodinné důvody, tento účel pobytu na území České republiky však může být naplněn, jak správně uvedl žalovaný, jiným nižším pobytovým oprávněním, a to dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně netvrdila žádné konkrétní překážky, které by jí v udělení tohoto pobytového oprávnění bránily. Komplikací v tomto postupu může být zákonný požadavek na podání této žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu (§ 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců), tj. Libanonu, což by pro žalobkyni znamenalo dočasný pobyt v zemi původu, odloučení od manžela a synů a vynaložení určitých nákladů. Toto odloučení by však bylo pouze dočasné, přičemž žalobkyni by nic nebránilo v tom, aby se se svou rodinou navštěvovala. Jak bylo uvedeno výše, ani u jejího nejmladšího syna nejsou dány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly nutnost její každodenní péče, a tedy nemožnost jejich dočasného odloučení. Žalobkyně netvrdila, že by v zemi původu nemohla po určitou dobu pobývat, ostatně v žádosti uvedla, že před vstupem na území České republiky bydlela v Libanonu (nikoli v Sýrii, tedy v zemi původu jejího manžela). Ani v nutnosti vycestovat do země původu a pobývat tam po dobu řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny tudíž nelze spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele. Nadto není vyloučeno, že zastupitelský úřad by mohl od povinnosti osobního podání této žádosti podle § 169d odst.

3 zákona o pobytu cizinců upustit, a žalobkyně by tudíž do země původu vycestovat nutně nemusela.

24. Soud se ztotožňuje s náležitě odůvodněným závěrem žalovaného, že u žalobkyně nejsou dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o vydání nejvyššího pobytového oprávnění, jehož účel lze naplnit i jiným nižším typem pobytového oprávnění. Nenaplnění této podmínky tudíž vede k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
25. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a rovněž do života jejího nezletilého syna. S žalobkyní lze souhlasit potud, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, a tudíž se správní orgány musí s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádat, pakliže žadatel tuto otázku vznese a nepřiměřenost v řízení namítá. Současně je však nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86).
26. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzoval, když se zabýval tím, že nevydáním povolení k trvalému pobytu bude žalobkyně nucena vycestovat z území České republiky a požádat na zastupitelském úřadu v zemi původu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žalovanému nelze ničeho vytknout, pakliže v napadeném rozhodnutí pouze shrnul, že s ohledem na hodnocení existence důvodů hodných zvláštního zřetele neshledal dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť argumentace žalobkyně vztahující se k hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života se v tomto směru kryje se samotnými důvody hodnými zvláštního zřetele, pro které žalobkyně o vydání pobytového oprávnění požádala. Podstatné je, že žalovaný přihlédl k tomu, že žalobkyně může být v důsledku zamítavého rozhodnutí po určitou dobu odloučena od manžela a synů, tento zásah však neshledal nepřiměřeným.
27. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí. Zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Rodinné vazby žalobkyně proto nemusejí být nutně zpřetrhány

tím, že jí nebyl udělen trvalý pobyt (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Azs 167/2017-46). I ve vztahu k (ne)přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života platí, že břemeno tvrzení a důkazní leží na žadateli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Azs 161/2020-42). Žalobkyně tuto nepřiměřenost spatřovala v tom, že bude odloučena od rodiny a především od svého nezletilého syna. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že nejlepší zájem dítěte je hodnotou, která musí být dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány, a tudíž je třeba jej zahrnout do úvah při poměřování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, však nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte za všech okolností, nýbrž rozlišuje typy řízení, v nichž se nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). Výsledkem řízení o žádosti rodiče nezletilého o vydání povolení k trvalému pobytu není rozhodnutí, které přímo zasahuje do právního postavení dítěte, ale které má na dítě toliko zprostředkovaný dopad. V daném případě tedy bylo povinností žalobkyně tvrdit a prokázat, jakou konkrétní rodičovskou péči její nezletilý syn vyžaduje, a jakým způsobem by se jej dotklo jejich odloučení, a to tím spíše, když je nezletilému synovi už 14 let. Jelikož žalobkyně žádné specifické okolnosti jejího vztahu k nezletilému synovi neuvedla, lze hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života provedené žalovaným považovat za dostatečné.

28. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně jsou přesvědčivě odůvodněna dle požadavků § 68 odst. 3 s. ř., a jelikož vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. V řízení byl plně úspěšný žalovaný, proto by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náležela plná náhrada nákladů řízení. Jelikož ale žalovanému nevznikly žádné náklady řízení, které by se vymykaly jeho běžné úřední činnosti, a mohly by tudíž být považovány za důvodně vynaložené, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 24. května 2022

Mgr. Jan Pekáč v. r.
předseda senátu